

LÁSZLÓFFY CSABA

(TÖREDÉK — DEREKBA TÖRT CÍMMEL)

A Az idő nem gyöngéd nem erőszakos velünk
K nem hibázik és nem ismer becsületet
K a világtörténelemhez is
O csak annyi köze van
R mint Caligula lovának a csúffá
vagy nevetségessé tett döntésekhez
H ganéjból nyom rá patájával pecsétet
Á az már hallás vagy hallókészülék
T kérdése hogy közben milyen nyerítést
véltünk (félünk) hallani kórörvendőt
K megkönnyebbítő-kacagót tragi-
I kust ha egyáltalán hallunk vala-

M I T O S Z T ?

-(mitoszt)

AZ UTÁN BÁTYÁMHOZ

A részletekre vagy kíváncsi most hogy az egész örökre elásva és betakarva sok mocsokkal (ahogy tegnap Réka mondta) a rothadás émelyítő szagától mohón megmérgeződött szegfűszirmokkal az ázott szalagokról megcsontkítva leszakított búcsúszavakkal a sártól pettyezett az áprilisi széltől résztvétől hírnévtől cibált-hurcolt nevünkkel a hiábavaló lelkiismeret-furdalástól könnyektől álmatlanságtól önsajnálkozástól árnyékolt terhes nappalainkkal jaj talán még a gyerekkorunkból visszahallott pityergéseinkkel hahotáinkkal s az ötágú családsípon annyiszor végigjátszott-fütyögött kifogyhatatlan-tömjenfűst-szentségű anekdotáinkkal is? nem azok épp oly véglegesek és bármikor közelbe-hozhatók akár NAGYANYÁNK APÁNK ANYÁNK hármaskapcsolódása és találkozása egy méterrel és néhány centiméterrel a felszín alatt most már csupán a mi bánattal csatás arcunkra varázsolhatja vissza vonásaikat az idő itt állunk bénán kiszolgáltatottan recsegő rozsdásodó törekeny tárgyaik közt a szemünk világával együtt életlenedő halványuló fényképeikkel kézírásukkal és meg sem kísérelünk behatolni új történetükbe a szívós füvek szüntelenül feldúlt határvédelmén túl húzódó világbirodalomba nem a rémület tart vissza vagy a képzelethiány unokáim szemével fenyő-dédapát gesztenyeta-dédanyát-ükanyát látok jobb mégis elfelejteni amit a költők tehetetlen gyarlósága talált ki (nincsen b i b o r h a l á l) mint gyermekem fájdalommal lesni hogy az ordas összecukott fogsorainak öntőformája a sárból rubintot lövelljen felénk (a legkisebb lányunoka meséjébe oldódó Mallarmé-reminiszenciák!) lassan majd úgyis eljutunk egyenként magunk is eljutunk mindenképpen a végső roncsokkal letakart selyem-öntudatlanságig midőn már képtelenek leszünk feltűzni anyánk földi rentástól óvott hátgerincének lázharmatos árbocára az emlékezetünkben megrebbentett utolsó lilimmosolyt

alkonyatban körülüljük a kerekasztalt éhesek
vagyunk nem vesszük észre a kés a kenyér különös árnyékát
egy ledőlt gótikus torony egy letarolt domb vagy csak
fáradt szakállhoz elomló kontyhoz hasonlatos
ujjunkba kés szalad de a puha sajttól is
fel-felsikít egy fogideg már az unokák is
tanulgatják a fájdalmat dadogva szótagolva
nevetséges gesztusokkal kísért megrögzött makacs
artikulációval mint egy idegen nyelvet
ezek már a sok-sok év múltán homályban bujkáló
nyelvünk hegyéről régi zománcként könnyen
lepergő a rozsa alól már fel nem fejthető
sejtéseinkben halálra keresett részletek

mikor és kiben áll össze majd újra az egész?

BALLA ZSÓFIA

AMIKOR MAJD AZ ÚJ VILÁGBAN

Amikor majd az új világban
új fényt gyűjtök este, más-világot,
s vacsoráztok (ebédlő-szobában, persze),
ajókat esztek új kenyérrrel,
villát forgattok rózsaszín tenyérrel
és isztok Calvadost, esztek szarvasgombát,
spárgát,

— akkor majd az ajtót kitérve
(mint húsvét-ünnepen Ilést-Élijáhut
várják így terítékhez) ti is úgy
lestek-vártok, hogy majd odajárul
asztalotokhoz, ki nincs ottan, csak itt,
a más világ világol csak majd, nem vakít, —

és rátok gondolunk mi is a percben,
mintegy léket nyitva, résnyit a fényen,
hol néhány telefonszám köröz majd ön-feledten.

HALOTTNAPI VERS ÉLŐ BARÁTOKRÓL

Akik most tértek haza, saját ágyukba bújnak,
nagyhosszú út után fürdőbe, kifűltan,
az otthon: gesztenye és parázs.
Kik most indulnak útnak, bő ruhákba
öltözöttek, autóra szállnak, — nézik a tájat,
ahogyan testét tárja szembe.

Aki érkezik — aki indul; idegenbe —

és hol van az, ki elmegy már egészen,
s hol az, ki érkezéstelen, egészen itt van.
Az utakon most autók,
mozdony fénye villan, mint gyertyaláng.
Az utazás egyetlen kigyókristálygömbben.